

[Grünbaum.]

Efter snart 4 år med en flertalsregering, der selv har kunnet bestemme sin økonomiske politik, må vi konstatere her i dag, at denne regering ikke har været i stand til at føre en sådan politik, at der er opnået nogen som helst bedring i den økonomiske balance, tværtimod. Økonomiministeren taler nu om, at balancen er tilfredsstillende. Efter vor opfattelse er den absolut ikke tilfredsstillende, men i allerhøjeste grad utilfredsstillende. Den er udtryk for stagnation og på visse områder endda for tilbagegang f. eks. i de erhvervs-mæssige investeringer med en ikke ubetydelig stigning i ledigheden til følge. Skal man karakterisere situationen ganske kort, må det blive med en konstatering af, at vi under denne regering har fået både et kæmpeunderskud på betalingsbalancen over for udlandet, stigende ledighed og samtidig en voldsom skatte- og kreditstramning. Vi har fået det hele på én gang. Dette er situationen efter 3½ års RKV-regering. Situationen er væsentligt forværret i forhold til det udgangspunkt, regeringen havde ved sin tiltræden i februar 1968.

Nu skal der jo i dag ud over behandlingen af de tre konkrete lovforslag også føres en mere generel politisk debat, og derfor skal jeg ikke her gå nærmere ind på de økonomisk-politiske problemer. Mit partis politiske ordfører, hr. Per Hækkerup, vil komme ind herpå.

Vi kan altså, som forholdene nu ligger, tiltræde finansministerens lovforslag om udskrivningsprocenten, men det betyder ikke — det vil jeg gerne understrege — at vi dermed på nogen måde har sagt god for skattepolitikken i øvrigt. Det betyder ikke, at vi hermed har godkendt denne regerings måde at føre skattepolitik på. Berlingske Tidende har i dag på forsiden i meget kraftig opsætning et citat fra min artikel i mandags i Berlingske Tidende, og man har celeger så over, at jeg i mandags kunne skrive, at finansministeren på et bestemt punkt førte en asocial skattepolitik, og så i dag kan gå ind for udskrivningsprocenten. Det er der ingen som helst modsætning i. Udskrivningsprocenten drejer sig om det almindelige skattniveau, og vi mener som sagt ikke, man kan lempe her i øjeblikket, men det betyder da ikke, at vi anerkender den måde, på hvilken denne regering har

ført sin skattepolitik igennem. Det, jeg henviste til i mandagsdebatten i Berlingeren, var jo, at regeringen i sin egen økonomiske oversigt, som man har forelagt for folketinget, nu helt klart giver mig ret i de synspunkter, som vi diskuterede i foråret om den ulige beskatning, som finansministeren gennemfører, fordi han er gået med til, at ligningen skal foregå på 1970-grundlaget. Vi ved, at finansministeren i sin aftale med kommunerne har gjort lidt, idet han har sagt til dem, at man for de selvstændige erhvervsdrivende og for de højere lønindkomster bør tage ligningen op til en mere selvstændig vurdering. Men den økonomiske oversigt kan altså nu fastslå, at der kommer en stigning i den samlede efterspørgsel efter varer i 1972, og henviser direkte til, at dette sker, fordi man nu ligner på 1970-grundlaget. Da man ved, at alle de skatteydere, der ligger på det første lange stræk af skalaen, ikke får nogen som helst lempelse, de bliver beskattet 100 pct. af deres indkomststigning — med de skatteprocenter naturligvis, der findes som trækprocenter — de kommer af med skatten af deres stigende indtægt til sidste øre, så må det jo være alle dem, der ligger over dette stræk, den økonomiske oversigt mener vil få en lempelse, og det vil igen sige, at den måde, man har gennemført dette på, vil bevirke, at den store gruppe af folkepensionister og lønmodtagere — og det er måske halvdelen af lønmodtagerne, der ligger inden for det første lange stræk på skalaen — bliver beskattet fuldt ud, mens der er andre, der slipper. Det er det, jeg har sagt er en asocial skattepolitik, det har ikke noget med spørgsmålet om de 91 pct. at gøre. Dette være sagt til Berlingske Tidende og altså også til folketinget.

Der kan jo ikke i forbindelse med dette lovforslag om udskrivningsprocenten stilles ændringsforslag vedrørende andre sider af vores skattelovgivning, så jeg skal afstå fra at gå ind på en nærmere behandling af den række af skatteproblemer, som i virkeligheden trænger sig mere og mere på, og hvis løsning må blive en vigtig opgave for den ny regering. Alle er vel enige om, at vi må have styr på kildeskatten. Der må gennemføres den fornødne forenkling af de mange fradrag, og de må gøres mere lige virkende for borgerne. Skatteligningen og skattekontrollen må gøres effektiv, og der må sættes al-